א א מיי' פרק ג מהלכות פסה"מ הלכה א: ב ב מיי' פ"א מהלכות בית

הלכה מו:

ג מיי׳ פ״ב מהלכות תמידין

ומוספין הלכה ח:

תורה אור השלם

מובח אַדְמָה תַּעֲשָׁה לִי וְוְבַחְתַּ עַלְיוֹ אָת עלתִיךְ וְאַת שֶׁלְמֵיךְ אַת צאנְךְ וְאַת בְּקַרְךְ בְּכָל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אַוֹבִיר אָת שְׁמֵי אָבוֹא אַלִיךְ וֹבַרְבְתִיךְ:

גליון הש"ם

תום' ד"ה כולו לשלמים כו' אצמריך לן לעיל. דף נה ע"ה:

מוסף רש"י

כוליה מזבח בצפון קאי. נחלק לפוני של עזרה ולית ליה דמונח מכוון כנגד ההיכל וכחליו

לתוכח לכון כנגל ההיכל וכנופין (סוטה ד:) ביררו משם עצי תאנים יפים. לפי שהיו לריכים עכשיו לגחלים ולישהם על המוכח

עכטיר נגונים וכשמם על התוצמ הפנימי ולהקטיר שם קטרת היו בוררים יפים שיעשו גחלים טובים ולא אפר: לסדר מערכה. של קטרת אחר סידור מערכה גדולה

בדמוכח ביומא בשמעתי' דאבי

זוה מסדר סדר מערכה וביומא

יום מסור פאר מערכם וביותה (לג.) מפיק דבעינן שתי מערכות אחת לאברים ואחת לקטרת ותרוייהו על המובח החילון

. דקאמרינן על מוקדה זו מערכה גדולה ואש על המזבח מוקד בו זו

מערכה שניה של קטורת: כנגד

לפי אומד ה' סאיו גחלים היו נותניו

שם עלים כך שיעורו לחתות בתוכו

בראש המובח כשהוא חול מחתה

הב כדאמר ביומא (מד:) שהתורה

זסה על ממונן של ישראל ובכלי של כסף שהיה חותה לא היה יכול

להרנים הנחלים בחנים דנוחי הוח

מקום עשירות וגם לריך שיהח

הבחירה הלכה יג ופ"ב שם

נח.

מסורת הש"ם

מכילתא יתרו פי"א, ת"כ מכילהא יחוד פי"א, ח"כ ויקרא נדבה פרש' ה ה"ט,
 לעול נג. [לקמן סג:] סוטה יד:, ג) [לקמן סל:] מכילתא שם, ד) ממיד כט., ד) ועיי לקמן שה, ד) ממיד כט., ד) נט. תוד״ה וכי, ודף פה., ו) יומא לו., ו) [עס ס.], ת) שם ס:,סא:

שינויי נוסחאות

ש"נו" נוכו ואחוז במה" אן פסולין (ש"ח): בן ככתה" במזבה: גן מינות נועד מאי כנגדן בקרקע לימל ככ"ל. האל מייה מולק כנגדן: דן כ"ל או מייה וצי: הן ל"ל בראש המזבה הן ל"ל בראש המזבה הן ל"ל בראש המזבה הן ככתה" בדשת הקרא הקרא במייה במבון פסיל ליה רבי יוםי כרי יוםי כרי יוםי כרי יוםי כרי יוםי כרי בצפון פסיל ליה רבי יוסי כו׳ בצפון פסיל לזה רבי יוסי כו' כל"ל (ש"ח): יאן ל"ל זויות (ו"ש"ש). ומיכם צפונה שלח"כ נמחק (ש"ח): יב] דרייק (כי־פּ): יג] כנגדו בקרקע תחתיו קאמר ומאי היא וכשלר לימל (כתה"י): ומאי היא והקסק ניסס (בתה"י).
יד] לצפון כצפון (ב"ח: מו) פי
קמרון (לעוי רש"י): מו) 2"ל
נמלכו (ב"ח: יו) נק"מ נוסף
כדאמר לקמן (סב.): יח] 5"ל
כדאמר לקמן (סב.): יח] 5"ל בדרום ימ] נכתה"י במסכת: כ] שנאמר ים וכמה" במסכת: כן שנאמר ריעשו (ש"ח): כב! שנא בהן כגר (מ"ח): כב! שנא הך קרן ומ"ט כו' (פותר): כג! ליל שהיה לוקח מחתה (צ"ק). והרט"ט כ' שאינו לצורך אלא ל"ל שהוא חלק שאינו לצורך אלא ל"ל שהוא חלק בחמו כבון מכור כי שהוא הרק בקמ"ך תחת החי"ת והלמ"ד, ור"ל שאילו היו הגחלים מונחים לבורים בגומא היה בנקל לחתות מחתה של סאה אף בפחות מה' סאין: בר] בכתה"י הסימן הזה: בה] נש"ת נוסף וכשירה לשלמים: כון נדל"ל והא אין: כון ל"ל מדברים (ש"ח): כח] בבגדי לבן בפנים ולר" יהודה ליכא עיכובא כנ״ל וצ״ק מים: כמן אע"ג דלא כתיב בה וויין). כשן אע"ג דלא כתיב בה חוקה דצורך כו' כל"ל (צ"ק וכע"ז בח"ו): לן אי לאו (ש"ח): לאן נלל"ל לפני ה' יכול לאבערב. וכ"ה כמנחות שס: במערב. וכיים כתנחות מס: לכן לפני ה' והגשה במזבח היא ולא איצטריך למעוטי בחוץ א"כ לא אתא אלא לאצרוכי מערב (כן מסיימי החוס במחוח שם). ולל"ק גריק לפני ה' א"כ לפני ה' למה לי. [ולפי"ץ ה' מערכ ביו בלול הו א"ם לפני ה" למה די. [ונפי"]
קא" מירון רבינו ברוך דלהלן על
קושית המוסי דהכא, עיי באות
שאמיזון: לגן מירון רבינו ברוך
שקשם איינו ברוך
שקשו (עייש ברוק וניים ברוך
אין מקומו כאן אלא לקמן דף סג
עייש בקופע, עייש במדיה מה.
ע"ב בקופע, עייש במדיה מה.
ע"ב בקופע, עייש במדיה מה. ע״כ נסופו, ע״ים נחוד״ה מה. וע׳ ל״ק, ח״נ ושלר מפרשים: לד] אכתי הו״א לצד דרום ובר׳ כל״ל, וע׳ תוס׳ מנחות סלו ע״כ (גליון). וכש"מ אכתי אמצא: לה] לחטאת ליסוד מערב ליה אלמא סבירא ליה בדרום יחו עזרה ידענא כיון וכו׳ (ב״ה בש״ח), ידענא כיון וכו׳ (ב״ה בש״ח), ווכ׳ לגרוס מיכת ידענא קודס מיכת ליסוד]: לו] מיכות וכן הוא דאי לא אמאי פסיל ליה: אפשר איסא להא דר' יוחנן. דאמר אומר היה רבי יוסי כוליה מזבח בלפון איתא לקמן בפירקין נמחקות לפמ"ש בגליון שהובא לעיל אות קאי ולא תנינן לה שום רמז במשנה בששה סדרים: דק ואשכח. במשנת יש תמיד: ביררו משם. מדיר העלים: עלי האנה יפין. בשל תאנה היו ל"ג (ח"מ: לד) בד"יו מחקו חיבת קבלה, ולחינם, כי זהו כינוי הראשונים לכי כל הפסולים שקבלו. וכ"ה בש"מ להלן כמה רגילין. וטעם אגדה הוא שבו היתה תקנה לאדם הראשון ויעשו בו להם חגורות (בראשית ג): מערכה שניה של קערת. אלל מערכה גדולה היו מסדרין מערכה קטנה ליטול ממנה גחלים להכנים על מזבח הפנימי וכמה פעמים:

ליקוטים

מובח ארמה כו' שלא יכננו לא על גבי מחילות ולא על גבי ביפין. קשה לי על זה מההיא דתנן בפ״ג דפרה הר הבית והעזרות תחתיהם חלול מפני קבר התהום. ולכא׳ נראה שכל בנין הבית היה חלול וכולל ג"כ אף מקום המזבח, וכל מקום שאמרנו

המזכח, וכל פקום שאמונו ותחתיהם חלול כר היינו שהוא בנוי כיפין וכמ"ש רבינו ברפ"ג מהלכות פרה. וא"כ קשה דהיכי קאמר שלא יבנוהו על גבי כיפין. וסבור הייתי לומר רמאי דאמרינן שלא יבנוהו על גבי כיפין היינו לומר דשיעור גובה המזבח לא יהיה ע"ג כיפין אלא מחובר באדמה, וכן המזבח עצמו לא יהיה כיפין. אבל כל שהמזבח מחובר באדמה אם למטה מן האדמה יש כיפין ומחילות אינו מעכב. שוב ראיתי דוה אינו שהרי פ"ד דובחים דף נ"ח (אמרינן) וכי תימא דעביד מחילות בקרקע ושחיט בהו וכה"ג מי הוי מזבח והתניא מזבח אדמה תעשה לי שיהא מחובר באדמה שלא יבננו לא על גבי מחילות ולא על גבי כיפין ע"כ. הרי הדבר מבואר דס"ל לסתמא דש"ס דאפ"י תחת יל שיהא מחובר באומה שלא ציבנו לא על גבי מחילות ולא על גבי כניפן עיכ. זהי הדבר מבוחד ויסיל סוממא ושיסי דאשי החו האדמה שהמזכח מחובר עיך שלא יהיה לא מחילות ולא כיפין. אשר על כן נראה דמוכרחים אנו לומר דרוקא הר הבית והעזרות היה תחתיהם חלול אבל המזבח לא היה תחתיו חלל מפני גזירה הכתובר קאמה מזבח אדמה. והיה נ"ל להביא ראיה לזה מההיא האמרינן בירושלמי פ"ק דסנהדרין דחזקיה עיבר את השנה מפני הטומאה והטומאה היתה שמצאו גולגלתו של ארנן היבוסי תחת המזבח ע"כ. ופשטן של דברים נראה שגלגולת זו לא היתה גלויה ע"ג האדמה אלא היתה טמונה תחת המזבח ועכשיו כשרצו לתקן את המזבח ראפשר ופסול להעלות עליו עולה ע"כ. ונסתפקתי אם הכבש ג"כ ישנו בדין זה דצריך שלא יבננו על גבי כיפין, לפי שרבינו בדין איסור בנין הגזית ופסול אבנים פגומות השוה הכבש למזבח וכמו שנתבאר בדבריו, ולא מצאתי טעם נכון לחלק בין דין זה דמחובר באדמה שלא הזכיר כי אם מזבח ובשאר הדינים השוה בפירוש הכבש למזבח (משל"מ פ"6 מנית סגמויה סי"ג, נקועור קצמ):

קדשי קדשים. כאינו נשחטו בלפון. בגמ' יליף טעמא: גבו' אמר רבי יוחנן אומר היה כו'. גמרא גמיר לה רבי יוחנן: מחי כחילו. הח ודחי בלפון נשחט: חלח מעחה כו'. קס"ד דרבי זירא דממתני׳ גמיר לה רבי יוחנן להא דאומר היה רבי יוסי: מודה רבי יוסי ברבי יהודה. אע"פ

שמכשיר למזבח ח מחליו ללפון מודה קרשי קרשים ששחמן בראש המזבח ⊕רבי הוא שאם שחטו כנגד אותו מקום מתחתיהם בקרקע פסולות או. ולקמיה מפרש היאך יכול לשחוט תחת המזבח: **א"ל.** רב אסי הכי אמר ר' יוחנן כו' כלומר אומר היה רבי יוסי דהאמר ר׳ יוחנן לעיל לאו ממתני׳ גמר אלא הכי גמר לה מרבותיו ומתניתין לאו במקום מזבח פליגי דנימא רבי יוסי כולה בלפון ור' יוסי בר' יהודה נימא חליו לפון ה אלא מדרשא הו דקרא: ה"ג כולו לעולה וכולו לשלמים. כולו ראוי לשחיטת עולה דקדושת לפון עליו מגזירת הכתוב וכולו ראוי לשלמים שהשלמים כשירין אף בלפון מק"ו בפירקין דלעיל (דף נה.): דדחיק לה מקום. שמקומן קטן ודחוק שאין כשר לה אלא לפון ופעמים שהעולות מרובות ולר להם המקום והכשיר יו להן הכתוב ראש המזבח: מאי כנגדן בקרקע. הא ליכא לפרושי כנגדן ברלפה למזרח המזבח ובמערבו דאם כן לא הוה קשיא מילתא לרב אסי לעיל דמהכא ליכא למילף דלית ליה לרבי יוסי ברבי יהודה חלי המזבח עומד בלפון דאפילו יו הוא לפון נמי פסיל ליה לרבי יוסי [ברבי יהודה] ואפילו סמוך לכותל העזרה לפוני פוסל אם משוך מכנגד זוית או המזבח לפונה למזרח או למערב דדייקינן יבו על ירך כדחמר בפ"ב (לעיל כ.) חיזהו לפון מהיר מזבח לפוני עד כותל עזרה לפונית כנגד המזבח כולו אבל משוך מכנגד המזבח לא הלכך על כרחך האי כנגדו ב דילפינן מינה דמקום המזבח לאו לפון הוא תחתיו קאמר ומאי היא: אי נימא. אם שחטן על כניסת הסובב והיסוד האי לאו כנגדן הוא אלא מזבח ממש ומכשר בה רבי יוסי בר' יהודה כדקתני מחלי המובח ללפון דו: כיפין. אולמים ארקמלו"ט בוו: גחלים ובשבת באומד שמונה מאיז גחלים דבלריה בלורי. אם נמלך בו לקלר את ששם היו נותנין שני בזיכי לבונה של לחם המזבח יו ונשחר מחלה של לפון פנוי ושחט שם פסולות ואע"ג דירך הוא פסיל הפנים ומאי סימנא רבי יוסי היא דתניא

יוםי אומר "כאילו נשחמו בצפון ר' יוםי בר' יהודה אומר מחצי המזבח ולדרום כדרום מחצי המזבח ולצפון כצפון: גמ' אמר רב אםי א"ר יוחנן אומר היה ר' יוסי יכוליה מזבח בצפון קאי ומאי כאילו מהו דתימא בעיגן על ירך וליכא קמ"ל אמר ליה רבי זירא לרב אסי אלא מעתה לר' יוסי ברבי יהודה הכי נמי דחציו בצפון וחציו בדרום וכי תימא הכי נמי והא את הוא דאמרת משמיה דרבי יוחנן מודי רבי יוםי בר"י שאם שחשן כנגדן בקרקע פסולה א אמר ליה הכי קאמר רבי יוחנן שניהם מקרא אחד דרשו יוזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך ר' יוםי סבר כולו לעולה וכולו לשלמים ורבי יוסי בר' יהודה סבר חציו לעולה וחציו לשלמים דאי ם"ד כולו לעולה כשר השתא כולו לעולה כשר כולו לשלמים מיבעיא ואידך איצמריך ם"ר, אמִינא עוָלה הוא דרחיק ליה מקום אבל שלמים דלא דחיק ליה מקום אימא לא קמ"ל גופא אמר רב אםי אמר רבי יוחנן מודי רבי יוםי ברבי יהודה שאם שחטן כנגדן בקרקע פסולותא אמר ליה רב אחא מדיפתי לרבינא מאי כנגדן בקרקע אילימא אמה יסוד אמה סובב האי גופיה מזבחם הוא ועוד מאי כנגדן בקרקע יו וכ"ת יו דעביד מחילות בקרקע ושחים בהו וכי האי גוונא מי הוי מזבח והתניא ימזבח אדמה תעשה לי שלא יבננו לא המדמה מחובר מאדמה שלא יבננו לא על גבי מחילות ולא על גבי כיפין לא צריכא דבצריה בצורי אמר רבי זירא אפשר איתא להא דרבי יוחגן ולא תגינא לה במתני' נפק דק ואשכח ידתנן יביררו משם עצי תאינה יפים לסדר מערכה שניה של קמרת כנגד קרן מערבית דרומית משוך מן הקרן כלפי צפון ארבע אמות באומד חמש סאין

שלשה קבין לכל בקר וערב להקטיר עליהם קטרת ובמסכת יומא בפרק טרף בקלפי (דף מה:) בסופיה ילפינן מקרא דעל מובח החילון לריך להיות מערכה לכך: כנגד כאו מערבים דרומים. של מזבח ומשוך ללד לפון להרחיקו מן הקרן ד' אמות. וטעם מפרש לקמיה מאי שנא בבו הקרן

זה ומ"ט מושכו הימנה וללפון ד' אמות: משוך מן הקרן כלפי לפון ארבע אמות גרס. וכן מלינו בסדר המשנה במשנת יש תמיד: באומד המש

סאין גהלים. לפי אומד ה' סאין גחלים היו נותנין שם עלים כך שיעורו לחתות בתוכו בראש המזבח שהוא כו חלק מחתה של סאה לר' יוסי דאמר

בסדר יומא (דף מג:) בכל יום חותה בשל סאה ומערה בתוך ג' קבין: ובשבת. היו מסדרין שם לפי אומד ח' סאין לפי שלריך להקטיר הבזיכין על מזבח החילון שעל מזבח הפנימי אין הקטר אלא של קטרת שחרית וערבית כדכתיב לא מעלו עליו קטרת זרה וגו' (שמות ל): ומאי

סימנא. מהו הסימן כיו שהוקבע להם למערכה שניה ולהקטרת הבזיכין קרן מערבית דרומית ומשוך ארבע אמות מן הקרן וללפון:

קדשי קדשים ששחטן בראש המובח. יי מדאורייתא שוחט לכתחלה כלדרשינן מוזבחת עלין ושמא הא דנקט דיעבד מדרבנן שלא תרביץ גללים 0: בולו לשלמים. ואע"ג לקסבר ליה כולו מזבח בלפון קאי בהן אפילו הכי ° אינטריך לן לעיל קרא להכשיר לפון לשלמים דמהכא לא נפקא דעל

המזבח גזירת הכתוב הוא כי היכי דמכשר רבי יוסי ברבי יהודה מחליו וללפון לעולה אע"ג דכנגדן בקרקע פסולות דדרום הוא אלא דעל המובח גזירת הכתוב: משוך מן הקרן כלפי צפון ארבע אמות. נכולה שמעתא משמע דגחלים דיום הכפורים לריך ליקח כנגד הפתח ולריך לומר דהיינו לכתחילה אבל דיעבד כשר אפילו דהאי גיסא ודהאי גיסא כדאמר בפרק טרף בקלפי (יומא מה: מו. ע"ש ל"ה אבל) ואילטריך מעל המובח ואילטריך מלפני ה' וא"ת מהיכא תיתי עיכובא דאינטריך קרא לאכשורי בדיעבד אין בין זה בדברים בין הנעשים בהו בבגדי לבן לא בפנים ולא בחוץ ובין לרבי יהודה ובין לרבי נחמיה "ליכח עיכובא וי״ל דאינטריך משום דנורך פנים כפנים דמי כקטורת שחפנה קודם שחיטת הפר שלא עשה ולא כלום יי כמן דחוקה כתיב בה (ויקרא טו) דלורך פנים כפנים דמי וא"ת הכא משמע דלא מקרי לפני ה' אלא במערב וכן גבי נר מערבי בפ' שתי הלחם (מנחות דף נח:) ואילו בסוף כל המנחות [באות מלה] (שם פא.) אמרינן לפני ה' במזרח גבי תנופת לוג שמן של מלורע ואשמו וכן גבי שחיטה כתיב לפני ה' ושריח בכל מקום בעזרה וי"ל דשחיטה ותנופת לוג אשם כתיב לפני ה׳ למעוטי בחוד דתנופת אשם מחיים אבל גבי גחלים כתיב (ויחרא טו) מעל המובח ונרות היו בהיכל אם כן לפני ה׳ למה לי לאו לו משום דבעינן במערב ומיהו קשה דבההוא שמעתא דכל המנחות באות מלה (גם זה שם) פריך עלה והאמרת במערב לאו לפני ה' פי' גבי הגשת מנחה בפירקין [דף סג:] ובריש הקומץ רבה (מנחות דף יט:) ומשני הני מילי מנחות דאיקרי חטאת וחטאת טעונה יסוד וקרן דרומית מזרחית לא היה

לה יסוד אבל הכא לפני ה' קרינא ביה

משמע דאי לא בעיא יסוד הוה מכשרנא

קרן דרומית מזרחית להגשה ואע"ג

דכתיב לפני ה׳ לבו ונראה לי ברו"ך לבו

דאי לא כתיב לפני ה' בהגשת מנחה אע"ג דכתיב בה אל פני המזבח דהיינו דרום וגם איתקש לחטאת העוף ליסוד אכתי ליו אמלע ללד דרום באמה של יסוד רחוק מקרן מערבי אבל קשה בלא היקשא לחטאת להו בעינן ליסוד מערב כיון דכתיב לפני ה' לגלות מערב כמו גבי גחלי יום הכיפורים וגם כתיב פני המזבח דמשמע דרום וכן איתא לקמן בפירקין מו (דף סג:). ברו"ך:

מנתקט שמירות יונט לניץ שיטו אותו שמכנים פפנים קטן יותר לפי שלה היה יכול לערות אותו של כסף בשל זהב שלא יפלו מן הגחלים ללרך הלכך חותה בשל ד' קבין והיינו ומערה בשל שלשה קבין והיינו דתנן לקמן נתפזר ממנו כקב גחלים מכבדן לאמה ולריך להכנים כלי מלא בפנים דכחיב ולקח מלא המתח בפנים לענוב ותקה מנת המתחב גחלי אש (התפרש חמיד כש.) באומד. שמאמד בדעתו (בכורות נש.): ובשבת. שלריך להקטיר באותו מערכה שני בזיכי לבונה מוסיפיו שלש סאיו באומד לפנט מחיפין שלם למון כמותני שמנה סאין: ששם היו נותגין ב' בזיכי לבונה. ולהקטיר הנזיכין נמערכה גדולה אי אפשר

ולו' (המפרש תמיד כט.):

לעזי רש"י ארקמלו"ט אר"ק וולו"ד.

שימה מקובצת

בעיגן על ירך וליבא. ואם מאמר ואימא אה"ג דבפרק קבלה ^{לון} נלשיל דף כו, מוכח דבעינן על ירך לעכב, ו"על דחס היינו לענין אויר דתלה ושחט לגבי הכי הוי [בעינן] דוקא על ירך, אבל כאן לאו באויר שחיט. ועי"ל דה"ה המ"ל דעל

בחיי פוסיט. ונייי בהיק קחיי דמבי ירורה ה"ג (פיי משמט) דמליו בלפון [כר) והא את הוא דאמכת כר. ואיית ותקשי דאייכ הוה ליה לנוימר כאליו נשמטון בלפון לביין גביין כמו לחייק משום מהו דמימא בעינן על ירך וליכא קמייל, ויייל דאהיינ אלא סמיך אהא דקאמר מייק כבר כאלו ולפיכך לא חש ריי ובריין למימר כאליו. ועשד נראם למהריים דרוקא למייק דמכשיר בטליה מזבח אפילו לגד דרום אפילו לגד הכבש שנקרא פני המזבח שייך למתני כאלו משום דאין זה על ירך על אותו לד שבדרום ומיית מכשריע משום דלפון הוא, ולפיכך שייך למימר כאילו, אבל לריי בריי דאמר מחליו ולגפון בלפון הא ודאי דבאותו חלי נקרא ירך בדמוכח שברום ומ"מ מכשריען משום דלפון הוא, ולפירך שייך למינת כאילו, אבל לר"י בר"י דאמר מחלוי ולפון לפון הא ודאי דבאואו הלי נקר לי כדמוכת לקתן מפנה דלב הכבש הו פני המזכח ולפיר שיך למינת כאיר את הוא השברה בר. וא"מ ודלמא משום כי פקל בנגד לפון משום האיל לטעמים האת כפי קבלה (של דף ב.) איזה לפון מקיר המזכח לפור יו עד כות להשורה לפור יו פור בלה בלה מביר בלה מוכר בו לייני בנגד או המוכח למדל פווע בסול מכנגד המוכח בלה מביר בלה מביר בלה מוכר על הימול מעודה בישום להמוכר בלהם כמוראו או במערבי הייני בנגד אוי המוכח למדל לפון, ו"יו להם להם משוך להיו מוכר על הדלפה אלא כנגדן ממחמיהן בדמפון ב" שניהם שקרא אחר הרשיו. וא"מ כיון שאמת הוא דבלפון קאי א"י למש לי וחבה על ומוכר על הכלפה אלא כנגדן ממחמיהן בדמפון קא איי למש בי היו הדייו. וא"מ כיון שאמת הוא דבלפון קאי א"י למש לי ותכתם עלו לומר בלה לו נותר בלה לי הכל אלא למיו לצלמים לאפילי היה דרום מה בך הרי דרום כלל לעולים. ב"ר כי אי" בשור מור בה היה דרשיו ואית המביר בלה להיו לובלמים לאפילי היה דרום מה בך הרי דרום כל לצלמים. איליבא אמה ישור ואמה בו. פ"ה הליכא לאוקמי נכגדן בקרקע כי אלא של גופו פאין להיו להיו להיו להוא לא בלמים, וכן יון לה שוב בניף מוכת, הדרוף לעול בלא בלה לאו בלה לאו להיו לא בלמים לוך היולך להשל בלמים בי ביו הוא הוא הוא הוא הוא ברו הוא הוא הוא הוא הוא הוא ברו הוא הוא בלה לא בלה לאו לא לאיו לבלמים לאו הוא להוא לשול בלמים לוד למול בלמים. וכן הלת בלה לא בלה לאו בלה בלה לאו בלה בלה לאו בלה בלה לאו בלה בלאים לעיל פ" שני בות בלה בלה לומי של המום הלאו בלה למות בשור בנות בלה לאו בלה בלה לאור בלה לשור בלה לאור בלה לאור בלה לאור בלה לאו בלה השל המום הלום בלה לאור בלה בלה לאור בלה בלה לאור בלה בלה לאור בלה בלה לאור בלה לאור בלה בלה לאור בלה לאור בלה לאור בלה לאור בלה בלה לאור בלה לאור בלה לאור בלה לאור בלה לאור בלה לא